

Cel ce vine

6439/2.

Cel ce vine este omul, care a mai fost odată,
Dar pe care omenirea nu l-a cunoscut de tată;
Ci l'a alungat cu pietre și l'a răstignit pe lemn
Și l'a pus apoi în templu ca al mântuirii semn.
Cel ce vine este omul care a avut șmeșcare
Șa strămutat munti cu vorba și să potolească marea;
Dar a strămutat un munte de durere peste dînsul
Și în mare prefăcut-a lacrimile lui și plînsul.
Cel ce vine este omul ce-a mai fost odinioară,
Dar a fost gonit de însuși omenii ce-l așteptară;
Căci a fost în ochii lumii și n'a fost văzut de lume -
În auzul lor fusese și le-a spus cerescul nume
Dar ei nu-l aud nici astăzi, după cum nu-l auziră -
Și a fost sub pași care fără uilă îl striviră.
Așfel fost-a cel ce vine, dar acum s-așteaptă altul,
Șa cutremure pămîntul și să dăraie înaltul,
Și va spune iar cuvîntul dar va fi cu glasul sortii:
Șa-l audă cu fioruri pîn' și pietrele și morții...

Cerul are mii de stele și atîta licărire,
Dar mai multe lacrimi are oropsita omenire;
Cerul are diademă de scînteii nemuritoare,
Dar atîtea pietre pică din cunună orbitoare,
Și din vesnica ^{lucire} ~~cunună~~ nici un foc nu s'a clintit!
Numai lacrimile noastre veac cu veac a tot sporit!

Cerul are mii de stele și atîta scînteiere,
Dar sub zămbetul tăriei colcăie în om durere...
Nouă după noi aleargă să se acopere zămbirea,
Dar se limpezeste iarăși și ne dă din nou iubirea -
Numai omul se cufundă în durerea ce-l răpune!
Cerul are numai zămbet după orice furtună...

Cum să-mă cobor acum la copiii suferinții?
 Cum să sterg din ochii vesteji lacrimile umilinții?
 Cum să arunc o mângâiere celor ce-au sperat zadarnic,
 Alor ce-au căzut în lupte, celor ce-au murit amarnic?
 Când un frate-al meu se stinge și privirea lui îmi cere
 Un cuvânt de alinare, o nădejde ce nu piere,
 Eu să-i spun, ce bun e omul? să-i vorbesc, că drept e cerul?
 În atâtea răni de veguri să ating ^{inimii} ferul?
 Ori să-i spun: Acum se stinge chinul tău pe totdeauna -
 De-acum nu mai soîngeri, frate, de acum treci furtuna;
 De acum și pînă opune cel din urmîi soare-al lumii
 Vei dormi, dormi în pace ca un prunc la sînul mamei...
 Asta-i plata ce te-astăptă dincolo de-a vieții ciată!
 Asta-i mila, asta-i cerul, asta-i vesnică viață!..

Cerul are mii de stele, mii de ochi ca să te vază,
 Și o clipă nu se îndură să arunce 'n glod o rază;
 Să trimeată o solie cu o vorbă de îndurare -
 Să-ambănzească suferința ce ngenunchie pe altare -
 Să șoptească în ciasuri grele: «Este unul ce veghează!»
 «El te vede în nevoie, el te are în a lui pază»;
 «El te aude, când nu poate suferința ta să geamă»;
 «El te vede, când se-asternă peste ochiul tău maramă»;
 «El te vede mai aproape la un foc umil de sfîșnire»
 «Și te cheamă către dînsul cu surisul lui cel vesnic»;
 «Și când cad pe-a tale oase bulgări, la'nnoimintare»
 «El te strînge cald în brațe, să-ți dea vesnică suflare» -
 Și atunci să arunci privirea peste tot ce-a fost odlată
 Și să-ngâni: Acum Te iartă robul tău din colb, o Tata!
 Și să-ntinzi pe lutul vested un suris de împăcîciune -
 Astfel se aduce omul cea mai caldă rugăciune!

Cel ce vine are vorba de eternă împăcare!
 E un alt altar pe care nu se juinghie ^{aflicare}
 Nu se-aprind candelnițe scumpe; nu impenunchiază nime;
 Nu se-aprind focul de seară zeului din înălțime.

Numai omul se uida cu gândirea către dînsul;
Numai omul îsi arată tînd, rînile și plînsul -
Și din lume vin domnite cu suris de alinare,
Și din lume vine omul cu balsam de vindecare,
Și tot vin cu vorbe calde și cu mîngăieri de frate,
Și cum vin doarme plînsul, rînile sînt vindicate ...

Astăzi noi ne ținem colex și aprindem zîlmie certe;
Astăzi noi ne ordem viața cu dureri și urzî deșerte;
Noi ne ordem fericirea, noi ne pustim cărarea,
Noi aducem rîu de lacrimi, unde e destulă marea ...

Unde-i unul să arunce purpura înșăngerată,
Și să spună: Eu te apar cu inimă curată!
Și să vină după dînsul oastea celor fără milă,
Și să lepede unealta ce pe frați lor împilă ...
Unde-i unul să arunce sceptrul de atâtea veacuri
Și să spună: Am eu mine mii de lănci și mii de leacuri -
Am o leac de osîndă pentru cel ce umilește,
Am un leac, o vorbă bună, pentru cel ce pîrîiește.
Și să vină mii de roiri după vorba lui regească;
Și să pună pe a lor foaie zămbire mai frîntească;
Și să pună o virtute în pînturi arse de păcate -
Și să răsădească în ele floarea dragostei curate.
Astfel aurul aruncă o lumină pe mîrgele
Și le dă o strălucire de eterne peruzele.
Astfel cerul se aprinde de un fulger ce înfioră,
Și din orice rîu și lacuri scapără aceeași pară ...

Cel ce vine este omul care va aduce pace,
Dar în glasul lui e tunet și în ochi un fulger zace.
În mînia sa va smulge regilor coroana rară
Și va frînge sceptre sute cu o graiului faufară,
Și va smulge din perete spadele încrucisate
Și cu ele va atinge piepturile vinovate.

ai ci voi
corectă vată
adica tot
sare deosebit

line
=

Domnul vremurilor noia va aduce o lumina,
Care va porni din flacări dar se va 'mbla'nzi senina;
Domnul vremii viitoare va aprinde o cetate
Si va mantui un suflet, care va renaste toate;
Si acela va fi rege, va fi un stapoin al lumii -
Si va fi un singur sceptru peste marginile lumii,
Si va arde mii de tronuri si va pustii o lume
Dar va 'ntinde pacea dulce peste in cuprinsul vechi mume.

de corectat { Cine 'i regele ceodota va aduce asta vreme?
Cine 'i cel ce fericirea din urgi o s'o rechem?
Cine 'i cel ce are fierul, care vindeca o rana,
Cum se vindeca odato in legend' athenianoi?
Cine 'mi implineste visul de fratie recurmata?
Cel ce vine este omul cu o inima barbata!
Cel ce vine este omul, care nu va sti de mila -
Si o sa certe din iubire si va fericii prin sila;
Cel ce vine va aprinde o lumina de otel
Si va oglinzi acolo cerul nou cu mii de stele.

O revedere

.... Ori s' unde 'mi port privirea vad cu groazoi adevarul,
Ca la dunarea boitrand si 'n straini e putred moarul;
Ca in inima umana vede omul cum nu este;
Ca acopere durerea cu un val ca in poveste;
Dar cu vremea valul cade si adevarul se arata!
Urmaram canarea lumii dupa urma sangerata -
Vesnic inima umana lasa 'n drum un strap de sange
Si ea jectfale de altă data, care pentru toti se stinge,
Imbla'nzeste aspra soarta care duce omenirea -
Omul care vine 'i prest ce aduce fericirea ...

poarta

P. Cerna.

Muzeul
Literar
Român

6439/1

Focsani, 9 Sept. / 908.